



Nexus advocaten  
T.a.v. de heer mr. T.J.P. Jager  
Barbara Strozziilaan 201  
1083 HN AMSTERDAM

**UITSLUITEND PER E-MAIL:  
jager@nexusadvocaten.nl**

Inzake : Hofs/ING  
Mijn ref : KD20160017  
Uw ref. : ING -Hofs-Akkermans  
E-mail : kant@vzkh.nl  
Tel. : 0546-898262

Almelo, 2 juli 2020

Geachte confrère,

In reactie op uw e-mail van 1 april 2020 het volgende.

1. Anders dan u stelt is in rechte wel komen vast te staan dat cliënte vorderingen op uw cliënte heeft wegens door uw cliënte aan haar toegebrachte schade. Deze vorderingen betreffen in ieder geval de in de dagvaarding van 20 november 2012 genoemde rechtsvorderingen I t/m V, die door het gerechtshof als verjaard zijn beoordeeld.

Cliënte wijst er nogmaals op dat het gegeven dat de vorderingen niet inhoudelijk zijn behandeld en vastgesteld uitsluitend is veroorzaakt door uw cliënte zelf. Haar advocaat heeft tijdens de comparitie van partijen van 25 juni 2013 immers uitdrukkelijk verklaard dat zij de vorderingen genummerd I t/m VII alleen op verjaring beoordeeld wenste te zien en de overige vorderingen van cliënte alleen op rechtsverlies. Het is logisch dat de rechtbank en het gerechtshof deze weg toen hebben gevolgd omdat, wanneer er inderdaad sprake zou zijn van verjaring en rechtsverlies, een uitgebreide en kostbare inhoudelijke behandeling nutteloos zou zijn geweest. Dat bracht met zich mee dat het cliënte niet werd toegestaan nog een conclusie van repliek in het geding te brengen.

In het arrest van het gerechtshof van 13 oktober 2015 zijn de vorderingen van cliënte I t/m VI als verjaard aangemerkt en daarom zijn deze vorderingen niet toegewezen. Vanzelfsprekend neemt dit niet weg, dat cliënte door de handelwijze van uw cliënte geen schade zou hebben geleden. De betreffende vorderingen en bedragen zijn in de dagvaarding nauwkeurig omschreven. Volgens art. 6:131 BW kunnen dergelijke verjaarde vorderingen worden verrekend. Daarbij is van belang dat de verbintenissen uit dezelfde rechtsverhouding voortvloeien.

#### Adresgegevens

Javatoren  
Stationsstraat 11  
7607 GX Almelo

✉ info@vzkh.nl  
🌐 www.vzkh.nl  
☎ 0546-898262

Rubensstraat 1  
Goor  
☎ 0547-263640

Schurinkstraat 23  
Ommen  
☎ 0529-740030



In mijn brief aan uw cliënte van 7 januari 2020 is onder punt 4 aangegeven dat uw cliënte zelf heeft bevestigd dat zij schade aan mijn cliënte heeft toegebracht. Ten overvloede wijs ik op hetgeen het gerechtshof in r.o. 3.7 van zijn arrest van 13 oktober 2015 daaromtrent heeft overwogen en erkend dat het echtpaar Hofs schade heeft geleden en dat die schade de vorderingen I t/m VI betreft. Vandaar ook, dat het gerechtshof met betrekking tot de vorderingen I t/m VI in de rechtsoverwegingen 3.8 en 3.13 spreekt over *verbintenissen tot schadevergoeding*.

2. Het is onduidelijk waarom u stelt dat uit de uitspraken in de door cliënte (en haar echtgenoot) begonnen procedures blijkt dat zij ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat uw cliënte onzorgvuldig dan wel onrechtmatig heeft gehandeld. Het kan niet anders dan dat u daarmee doelt op de op 25 juni 2008 door het echtpaar Hofs tegen uw cliënte geëntameerde procedure – de zogenaamde “dwalingsprocedure” – waarin het echtpaar Hofs uw cliënte verweet dat zij haar zorgplicht voorafgaande en tijdens het afsluiten van de kredietovereenkomst jegens hem had geschonden en het zodoende had gedwaald. Uw cliënte heeft in haar conclusie van antwoord van 20 augustus 2008 in die eerste procedure ook zelf gesteld dat de verwijten van het echtpaar allemaal betrekking hadden op de precontractuele fase, dat op dat moment de kredietovereenkomst nog niet bestond en dat dus ook geen sprake kon zijn van een tekortkoming in de nakoming van die overeenkomst.

Daaromtrent is zowel in het vonnis van 4 maart 2009 als in het arrest van 3 augustus 2010 inderdaad geoordeeld dat uw cliënte haar zorgplicht voorafgaande en tijdens het afsluiten van de kredietovereenkomst niet heeft geschonden en zodoende het echtpaar Hofs niet heeft gedwaald.

De inhoud en de oordelen inzake die eerdere procedure zijn dus volstrekt irrelevant in verhouding tot de stellingen en beoordelingen in de tweede procedure, die uitsluitend ging over een fors aantal door uw cliënte begane onjuistheden bij het opstellen van de kredietovereenkomst en de hypotheekakte en over het nadien door uw cliënte gedurende een lange periode onrechtmatig handelen, waardoor het echtpaar Hofs grote schade heeft geleden.

Het gerechtshof verwijst in r.o. 3.6 van het arrest van 13 oktober 2015 eveneens naar die eerdere procedure. Daarbij ziet het dus over het hoofd dat die procedure uitsluitend betrekking had op dwaling en toerekenbaar tekortschieten voorafgaande en tijdens het tot stand komen van de op 3 september 2002 afgesloten kredietovereenkomst, hetgeen ook uw cliënte dus zo heeft gesteld in haar conclusie van antwoord van 20 augustus 2008.

Bovendien stelt het gerechtshof in r.o. 3.6 van genoemd arrest dat de beweerdelijke tekortkomingen van uw cliënte, voor zover zij in die procedure aan de orde zijn geweest, derhalve niet nogmaals aan de rechter kunnen worden voorgelegd. Die stelling is juist maar niet relevant en geheel overbodig, omdat daarvan dus geen sprake is geweest in de op 20 november 2012 begonnen procedure. Dit heeft het gerechtshof, net als de rechtbank, inzake de vorderingen I t/m VI in ieder geval erkend. Anders waren die vorderingen noch door de rechtbank noch door het gerechtshof uiteraard op verjaring beoordeeld en hadden zij, wanneer de betreffende vorderingen inderdaad al inhoudelijk in die eerdere procedure waren afgewezen, daarnaar in hun uitspraak kunnen verwijzen.

3. Gezien het bovenstaande is uw opmerking dat cliënte de verschillende uitspraken niet wenst te respecteren misplaatst en is uw stelling dat mijn cliënte bezig is haar hypothecaire geldlening in te zetten om gelden van uw cliënte te verkrijgen onjuist.



#### 4. Separatisme

Uit uw stellingen en uit de door uw cliënte zelf in de afgelopen maanden geponeerde stellingen kan worden opgemaakt dat uw cliënte haar status en die van cliënte en haar echtgenoot tijdens de schuldsaneringsregeling niet voldoende heeft doorgrond. Ik licht dat toe aan de hand van de feiten die destijds plaatsvonden.

- 4.1. Bij vonnis van de rechtbank Almelo van 1 maart 2005 is het echtpaar Hofs toegelaten tot de schuldsaneringsregeling. Deze regeling is door hen aangevraagd om te voorkomen dat een vermeende schuldeiser (V.N.I. Enschede B.V.) hun woning zou veilen. Uiteindelijk is gebleken dat deze schuldeiser geen enkel recht had jegens cliënte, waarna zij bij vonnis van de rechtbank Overijssel van 19 september 2018 is veroordeeld een fors bedrag te betalen aan cliënte.
- 4.2. Op 22 maart 2005 heeft uw cliënte (ING Enschede) een vordering ingediend bij de bewindvoerder, waarbij zij aangaf deze vordering inclusief rente, provisie en kosten per 28 februari 2005 € 201.643,74 beliep. Daarbij heeft uw cliënte verzocht, wanneer het tot verificatie van haar rechten zou komen, haar vordering te verifiëren met aantekening van haar rechten en notering pro memorie van de rente, provisie en kosten na 'faillissementsdatum'. Tevens wenste uw cliënte dat zij binnen veertien dagen uitsluitel kreeg inzake de aflossing van haar vorderingen.
- 4.3. Bij brief van 8 juli 2005 heeft de bewindvoerder uw cliënte meegedeeld dat zij als hypotheekhouder en derhalve separatist met betrekking tot de schuldsaneringsregeling haar rechten kan uitoefenen alsof er geen schuldsanering was. Verder heeft de bewindvoerder uw cliënte daarbij een termijn van drie maanden gegeven om tot uitoefening van haar recht over te gaan. Ten slotte stelde de bewindvoerder dat, wanneer uw cliënte het pand niet binnen deze termijn had verkocht, hij de woning zou opeisen en verkopen, waarna de opbrengst in de boedel viel en uw cliënte diende bij te dragen in de faillissementskosten.

Uw cliënte is om haar moverende redenen niet overgegaan tot uitoefening van haar recht als separatist. Gevolg hiervan was dat uw cliënte tot de einddatum van de schuldsaneringsregeling (23 juli 2007) dus een gewone concurrente schuldeiser was.

In de beschikking van 6 juli 2006 heeft de rechtbank Almelo geoordeeld dat ook hypothecaire geldleningen, gelet op het bepaalde in artikel 299 Fw. onder de werking van de schuldsaneringsregeling vallen. Dit heeft uw cliënte steeds ontkend.

- 4.4. In een berekening van 29 april 2005 inzake het vrij te laten bedrag heeft de rechter-commissaris het bedrag van de verhoging in verband met de woonlasten op nihil vastgesteld, waarbij is aangegeven "*dat de hypotheeklasten (zijnde rente + afl. + premie levensverzekering) niet langer worden voldaan*". Deze berekening heeft mijn cliënte gevoegd bij haar brief van 8 juli 2019 aan de heer Stam van uw cliënte.
- 4.5. Ik verwijs nogmaals naar de u bekende brief van de rechtbank Almelo d.d. 12 januari 2007 aan cliënte en haar echtgenoot. Namens de rechter-commissaris deelt de secretaris de heer en mevrouw Hofs daarbij mee dat het haar onduidelijk is waarom uw cliënte hen rentenota's stuurde (het ging om automatische afboekingen met bankafschriften), waaraan is toegevoegd dat de heer en mevrouw Hofs vanaf datum toepassing schuldsaneringsregeling geen rente verschuldigd zijn. Uw opmerking dat het mogelijk is dat de rechter-commissaris over andere rentenota's spreekt is onjuist.



- 4.6. De insolventiemedewerkster van de bewindvoerder heeft cliënte destijds telefonisch meegedeeld, dat zij uw cliënte er meermaals op heeft gewezen dat zij ingevolge art. 303 Fw. lid 1 diende te stoppen met het berekenen van de rente. Daarbij heeft zij ten overvloede bij vermeld dat het vrij te laten bedrag – € 1.388,00 per maand – ook niet berekend was op het betalen van hypotheekrente.
- 4.7. Uit het proces-verbaal van de verificatievergadering van 30 maart 2007 blijkt dat de vordering van uw cliënte is geverifieerd voor hetzelfde bedrag als op 22 maart 2005 bij de bewindvoerder door haar is ingediend, € 201.643,74 (opgemerkt zij dat uw cliënte op grond van art. 119 Fw. tijdens de verificatievergadering nog bezwaar kunnen maken tegen de verificatie van haar vordering voor genoemd bedrag, doch dat heeft zij om haar moverende redenen niet gedaan).

De erkenning van een vordering in het proces-verbaal van een verificatievergadering heeft kracht van gewijsde ingevolge art. 328 jo 121 lid 4 Fw. Dat is zowel in een vonnis van de rechtbank van 2 mei 2007 als in een arrest van het gerechtshof van 9 juli 2007 bepaald. Omdat de heer en mevrouw Hofs tijdens de verificatievergadering ook de vordering van uw cliënte hebben betwist (op grond van art. 126 Fw.) waren zij gerechtigd na beëindiging van de schuldsaneringsregeling uw cliënte dienaangaande in rechte te betrekken.

- 4.8. Uw cliënte zou als separatist bij verkoop van de woning uit de opbrengst daarvan worden voldaan. Dit was in de onderhavige schuldsanering niet aan de orde, omdat de woning niet was verkocht toen de verificatievergadering werd gehouden. De rechter-commissaris heeft in het verslag van die vergadering gesteld dat hij de vordering van uw cliënte overbracht naar de lijst van erkende *concurrente* schuldeisers (vgl. bladzijde 9 van het verslag). Uw cliënte heeft in dezen dus geheel ten onrechte mijn cliënte niet gevolgd in haar e-mail van 12 maart 2020.
- 4.9. De schuldsaneringsregeling is bij het arrest van het gerechtshof Arnhem d.d. 23 juli 2007 beëindigd op grond van art. 350 lid 3 aanhef en sub b Fw. (de schuldenaar is in staat is zijn betalingen te hervatten). Met betrekking tot deze schuldsaneringsregeling ging het om een zeer bijzondere situatie:
- Er waren vrijwel geen schuldeisers (normaliter is het gemiddelde aantal 30) en dan ging het hier ook nog eens om een normale rekeningcourantlening, een standaard woninghypotheek en **nota bene** een “vordering” van een vastgoedmaatschappij, die later als onrechtmatig door de rechtbank is beoordeeld. Dat die vordering niet bestond is bovendien regelmatig, degelijk onderbouwd, aan uw cliënte gecommuniceerd.
  - De bewindvoerder is niet overgegaan tot verkoop van de woning;
  - De schuldsaneringsregeling is niet met een schone lei beëindigd, maar omdat het echtpaar Hofs werd geacht zijn “schulden” te kunnen betalen, nu de boedelrekening voldoende saldo had.
- 4.10. Het is merkwaardig dat u stelt dat de woning na de schuldsaneringsregeling is verkocht. Wanneer dat het geval was geweest dan had uw cliënte niet steeds behoeven te dreigen met de executoriale verkoop van die woning als de door uw cliënte gepretendeerde “achterstand” in betaling van de hypotheekrente niet werd voldaan. In dat licht bezien is uw stelling, dat uw cliënte mijn cliënte bij herhaling in de gelegenheid heeft gesteld om tot onderhandse verkoop van haar woning over te gaan, zeer vreemd.

## 5. Zakelijke overeenkomst?

Anders dan herhaaldelijk door u gesteld hebben cliënte en haar echtgenoot op 3 september 2002 niet een zakelijke overeenkomst met uw cliënte gesloten, doch een particuliere rekening-courantovereenkomst.



Alleen de heer en mevrouw Hofs zijn als kredietnemers in die overeenkomst genoemd, weliswaar met een doorleenverplichting aan een B.V. Ten overvloede merkt cliënte op dat zowel uw cliënte als meerdere rechters hebben bevestigd dat het om een privé-verbintenis ging. Uw cliënte heeft dat gesteld onder de punten 4.14, 4.19 en 4.20 van haar conclusie van antwoord van 20 februari 2013 en het gerechtshof heeft in een arrest van 3 augustus 2010 in de eerdere procedure gesteld dat Hofs c.s. (de heer en mevrouw Hofs) de enige kredietnemers waren en met hun inkomen en door middel van hypotheekverstrekking zekerheid voor terugbetaling moesten bieden.

Ook alle bankafschriften met rekeningnummer 68.08.97.798 noemen als rekeninghouders de heer B.Th. Hofs en mevrouw H.M.S. Hofs-Akkermans. Het is overigens voor particulieren logischerwijs onmogelijk om een zakelijke overeenkomst af te sluiten, dat spreekt voor zich.

6. U hebt meerdere keren aangegeven, dat het voor uw cliënte door het verstrijken van de jaren bijzonder lastig is om een goed beeld te krijgen van hetgeen mijn cliënte stelt en wat daar wel of niet van klopt. Dat is merkwaardig, uw cliënte had, net als cliënte, de mogelijkheid alle relevante stukken in dezen te bewaren, zoals cliënte heeft gedaan. Het is het probleem van uw cliënte dat zij dat heeft nagelaten. Overigens, cliënte is uw cliënte zeer behulpzaam geweest door uitgebreide en degelijk onderbouwde uitleg te geven, dit meermaals vergezeld van documenten en stukken en zelfs vonnissen, waar uw cliënte tijdens de in de laatste jaren plaatsgevonden hebbende discussies aangaf daarover niet meer te beschikken.

**Sailant detail:** Zoals u weet heeft uw cliënte er op enig moment (tijdens de comparitie van partijen van 25 juni 2013) voor gekozen om de door mijn cliënte en haar echtgenoot bij dagvaarding van 20 november 2012 ingediende vorderingen alleen te laten beoordelen op verjaring en rechtsverlies, hetgeen zowel de rechtbank als het gerechtshof (deze alleen inzake de vorderingen I t/m VI) dan ook gedaan hebben. Uw cliënte is met haar betoog in dezen zelfs teruggedaan tot de jaren 2002 en 2003 en heeft dienaangaande tal van feiten en stellingen aangedragen waarmee zij heeft getracht die verjaring en dat rechtsverlies te bewijzen. Ook heeft zij daarbij de schuldsaneringsregeling van het echtpaar Hofs betrokken.

Overigens is uw stelling dat de vordering van uw cliënte met betrekking tot de in haar ogen te veel betaalde rente tevens is afgewezen, subjectief. Ook die vordering is door het gerechtshof betiteld als een verbintenis tot schadevergoeding. Deze is wegens verjaring en, anders dan u suggereert en meermaals door uw cliënte beweerd, uitdrukkelijk niet op inhoudelijke gronden afgewezen.

7. “Wat daar ook van zij”

- 7.1. Het spreekt voor zich dat dat oordeel van de rechtbank mijn cliënte niet welgevallig is. De rechtbank heeft namelijk een aantal door het echtpaar Hofs overgelegde stuitingsbrieven betreffende vordering VI “over het hoofd gezien”. Ook moet uw cliënte het verzuim van de rechtbank duidelijk zijn geworden uit het vonnis van 4 december 2013. Vervolgens heeft ook het gerechtshof dezelfde misslag begaan. Dit alles heeft mijn cliënte meermaals aan uw cliënte duidelijk gemaakt.

7.2. Toelichting:

In de akte van 21 augustus 2013 heeft het echtpaar Hofs onder punt 7 stuitingsbrieven genoemd inzake de vorderingen I t/m V. Onder punt 8 heeft het echtpaar vervolgens inzake vordering VI specifiek bewijs geleverd met betrekking tot de stuiting. Met name zijn daarbij van belang de daar genoemde brieven van 22 januari 2007 (onder sub a), de brief van 30 juli 2008 (onder sub c) en de brief van 7 augustus 2008 (onder sub d), resp. overgelegd als productie 115 (bij die akte) en als producties 105 en 86 bij dagvaarding). Uw cliënte heeft in haar antwoordakte alleen de brief van 22 januari 2007 genoemd, maar deze als niet van belang betiteld omdat hij aan de advocaat van uw cliënte was gericht (!), zijnde mr. Kesler.



De rechtbank duidt in de rechtsoverwegingen 5.9 en 5.10 van haar vonnis van 4 december 2013 alleen op de door het echtpaar Hofs onder punt 7 van zijn akte van 21 augustus 2013 overgelegde stuitingsbrieven, waarna de rechtbank in r.o. 5.11 tot de conclusie komt dat de vorderingen I t/m VII zijn verjaard, dus ook vordering VI. Met geen woord wordt door de rechtbank gesproken over de genoemde stuitingsbrieven onder punt 8 van de akte inzake vordering VI, hetgeen een ernstige misslag is. Natuurlijk heeft het echtpaar Hofs daar in appel een grief aan gewijd, maar daar heeft het gerechtshof niets mee gedaan.

Uit de rechtsoverwegingen 3.9 en 3.11 van het arrest van 13 oktober 2015 blijkt namelijk dat het gerechtshof alleen de brieven van 7 augustus 2008 en van 12 januari 2009 heeft genoemd en net als de rechtbank heeft hij geen rekening gehouden met de onder punt 8 in de akte van 21 augustus 2013 genoemde stuitingsbrieven en stukken met betrekking tot vordering VI, waaronder de belangrijke stuitingsbrief van 30 juli 2008, die dus is geschreven ná 25 juni 2008, hetgeen het Hof in r.o. 3.9 als voorwaarde voor het in aanmerking nemen ervan heeft genoemd. Bovendien heeft uw cliënte in een brief van 1 augustus 2008 reeds gemeld, dat zij niet op die brief wenste te reageren, waarop mijn cliënte weer gereageerd heeft bij brief van 7 augustus 2008 (productie 100 bij dagvaarding).

Een grove misslag zijdens het Hof is het in r.o. 3.11 doen voorkomen alsof de brief van 7 augustus 2008 ging over deblokkering van de rekening van het echtpaar Hofs, terwijl het een uitgebreide aangetekende stuitingsbrief was aan de raad van bestuur van uw cliënte, die tevens betrekking had op de onverschuldigde betaling tijdens de schuldsaneringsregeling. Na onderzoek is gebleken dat het gerechtshof in r.o. 3.11 abusievelijk de inhoud van de brief van 7 juli 2008 in aanmerking heeft genomen (overgelegd als productie 85 bij dagvaarding), terwijl het wél correct verwijst naar productie 86, zijnde de aangetekende brief van 7 augustus 2008. De brief van 7 juli 2008 gaat dus (deels) over deblokkering van de rekening-courantrekening van het echtpaar Hofs, nummer 68.08.97.798.

Hieruit vloeit voort dat vordering VI in ieder geval ten onrechte is afgewezen, omdat er geen sprake was van verjaring.

#### 8. De in rekening gebrachte rente tijdens de periode 1 maart 2005 t/m 23 juli 2007

- 8.1. Onjuist is uw stelling dat mijn cliënte slechts een bedrag van maximaal € 26.163,59 over laatstgenoemde periode zou kunnen verrekenen. Dit bedrag is namelijk € 28.133,15 omdat, zoals ook aan de heer Stam meegedeeld, er een bankafschrift ontbreekt. Vaststaat dus reeds, dat dat bedrag ten onrechte door uw cliënte is berekend. Ook staat vast dat de verjaring van die rechtsvordering tijdig is gestuit. Tevens ziet u over het hoofd dat daarbij nog de wettelijke rente ex art. 6:119 BW moet worden geteld, vanaf de dag waarop de bedragen door uw cliënte zijn afgeboekt tot het moment van betaling dan wel verrekening door uw cliënte.
- 8.2. Het berekenen van het juiste totaalbedrag was voor mijn cliënte een ingewikkelde opgave. Bij haar brief van 8 juli 2019 heeft zij weliswaar de berekening van het door haar en haar echtgenoot tijdens de schuldsaneringsregeling te veel betaalde bedrag overgelegd, maar zij heeft uw cliënte tevens geschreven dat zij de berekening van het juiste door uw cliënte te betalen dan wel te verrekenen bedrag, dit dus inclusief de wettelijke rente, aan uw cliënte overliet omdat zij daartoe vanwege de complexiteit van die berekening niet in staat was.
- 8.3. Het totale in dezen door uw cliënte verschuldigde bedrag per 1 januari 2020 beloopt € 44.899,71 vermeerderd met de wettelijke rente tot de dag waarop uw cliënte betaalt of verrekent.



9. Verbod op verrekening op basis van artikel 7.1 van de Algemene Voorwaarden?

Ook in dezen is het standpunt van uw cliënte onjuist. Reeds in haar brief van 8 oktober 2019 aan de heer A. van Dongen van uw cliënte (met een kopie aan u) bewijst cliënte waarom de overeenkomstige stelling van de heer Stam in zijn e-mail van 6 september 2019 onjuist is.

Ik verwijs naar de brief van cliënte:

“Hier verzuimt uw cliënte rekening te houden met een belangrijk deel van artikel 7.1 van de Algemene Voorwaarden uw cliënte Hypotheken.

Dit artikel luidt in zijn geheel: Alle betalingen aan de bank moeten, zonder dat enige voorafgaande opgave door de bank nodig is, op de vervaldag geschieden in een op de dag van betaling wettig algemeen gangbaar Nederlands betaalmiddel, zonder kosten voor de bank en zonder enige aftrek, inhouding of verrekening, tenzij de vordering en de tegenvordering voortvloeien uit dezelfde rechtsverhouding en de tegenvordering niet door de bank wordt betwist. De betalingen moeten plaats hebben ten kantore van de bank of op een andere door haar schriftelijk op te geven plaats en/of rekening.

Het gaat dus om het onderstreepte gedeelte. Uw cliënte stelt in haar e-mail zelfs uitdrukkelijk, dat er een verbod tot verrekening bestaat, dit dus bewust in strijd met de waarheid.”

Cliënte voegt daar thans nog aan toe dat de vordering en tegenvordering uit dezelfde rechtsverhouding voortvloeien. In de Algemene Voorwaarden staat niet dat klanten kosten moeten betalen ingevolge discussies met de bank, welke discussies i.c. overigens alleen zijn gevoerd met de heer Stam. Wellicht acht uw cliënte het ook correct dat zij kosten in rekening kan brengen wanneer een klant een klacht bij haar indient of een aansprakelijkstelling bij haar uitbrengt, hetgeen uiteraard in schril contrast staat met de regeling inzake uw klachtenprocedure en uw businessprinciples.

10. Nog te betalen proceskosten ad € 20.879,99?

Deze kosten zijn inderdaad niet betaald omdat de toenmalige advocaat van het echtpaar Hofs (mr. Heikens) van de advocaat van uw cliënte (mr. Atema) op 16 oktober 2015 het telefonische bericht kreeg, dat uw cliënte deze proceskosten niet zal innen. Dit onder een bepaalde voorwaarde, waaraan het echtpaar Hofs heeft voldaan. In een eerdere instantie heeft uw cliënte de proceskosten betreffende het vonnis van 4 december 2013 bewust niet geïnd. Cliënte heeft daarvan bewijs.

11. Cliënte merkt ten overvloede op dat het voor haar onbegrijpelijk is dat uw cliënte, nog afgezien van het bovenstaande, resp. zes en vier en een half jaar na dato over die kosten begint en voor de betaling daarvan ook nog eens een ultimatum stelt. Daarbij dient bedacht te worden dat ten tijde van het arrest van 13 oktober 2015 de heer B.Th. Hofs nog leefde en daardoor het gezamenlijk inkomen van het echtpaar Hofs redelijk was. Na het overlijden van de heer Hofs op 16 augustus 2017 beschikt mijn cliënte slechts over AOW en een klein nabestaandenpensioen.

12. Onvoorstelbaar en voor cliënte nog stuitender is het dat uw cliënte plotseling stelt dat zij een vordering heeft op cliënte ad € 26.043,43, waarbij zij bovendien rekeningen overlegt die met betrekking tot het echtpaar Hofs volkomen uit de lucht zijn gegrepen en door u ook nog als zakelijk worden bestempeld. Ik benadruk, onder verwijzing naar het vorenstaande, dat er tijdens cliënte nimmer sprake is geweest van een zakelijke overeenkomst met uw cliënte. Zeer storend is dat op een van de rekeningen van DLA Piper de heer B.Th. Hofs wordt genoemd, terwijl hij toen reeds anderhalf jaar geleden overleden was.



13. Ook meent uw cliënte kennelijk dat wanneer op een rekening van een relatie, in dit geval van DLA Piper, de naam van een van haar klanten wordt genoemd, deze klant in ieder geval die rekening aan uw cliënte dient te betalen.

Bovendien:

- De rekeningen zijn aan verschillende personen werkzaam bij uw cliënte gezonden, zoals de heer K. Messelink, de heer C. Goosmann en mw. M. Huijberts;
- Het echtpaar Hofs heeft eenmaal, in een ver verleden, van doen gehad met mr. Ewald Netten, tijdens een vorige procedure. Zeer storend en kwetsend is dat een van de rekeningen van DLA Piper is gericht aan de heer B.Th. Hofs, terwijl hij toen reeds anderhalf jaar geleden overleden was;
- U hebt reeds forse rekeningen bij uw cliënte ingediend met betrekking tot uw werkzaamheden aangaande de beide kwesties, hetgeen cliënte kon afleiden uit een e-mail van de heer Stam van 6 februari 2020;
- Daarop heeft cliënte de heer Stam overigens, op dezelfde dag, een e-mail gestuurd, waarin zij degelijk onderbouwd bewijst, dat hij in dezen op meerdere fronten in de fout is gegaan. Verder heeft uw cliënte de merkwaardige en onjuiste visie dat haar klanten zonder meer verplicht zijn alle kosten te betalen die zij maakt met betrekking tot de een of andere kwestie met hen, ongeacht wie de oorzaak van het conflict is, dit ook nog eens zonder enige specificatie en zonder enige berichtgeving vooraf.

**Saillante details:**

- a) in een brief van 19 november 2019 deelt uw cliënte cliënte mee dat haar totale hypotheekschuld, inclusief rentes, boetes, kosten en betalingsachterstand, een bedrag beloopt van € 379.197,50;
- b) de aflosnota van uw cliënte van 31 maart 2020 geeft inzake het aflossingsbedrag met betrekking tot de hypotheek een bedrag aan van € 381.217,11;
- c) Daarbij wordt een bedrag opgevoerd van € 12.155,24 als openstaande kosten, dit zonder verdere aanduiding;
- d) Volgens de stellingen van uw cliënte in haar e-mail van 1 april 2020 zou daar ter zake van openstaande kosten dus een bedrag van € 44.0415,93 moeten staan.

Mijn cliënte houdt het erop, dat uw cliënte het spoor bijster is, hetgeen voor haar rekening komt.

27. Uw cliënte doet het in haar e-mail van 1 april jl. ook voorkomen alsof cliënte zich niet wil neerleggen bij de uitkomsten van de gevoerde procedures. In de eerste plaats merk ik nogmaals op dat het thans alleen gaat om het arrest van 13 oktober 2015. Zoals eerder aangegeven meent uw cliënte ten onrechte namelijk dat ook die vorige procedure in dezen van belang is.
28. De bewering zijdens uw cliënte is overigens de wereld op zijn kop, omdat het nu juist uw cliënte is, die zich niet aan dit arrest wenst te houden door te weigeren de daarin verjaarde vorderingen te verrekenen met de hypotheekschuld van mijn cliënte, dit ingevolge art. 6:131 BW en de door mijn cliënte op 8 januari 2019 uitgebrachte verrekeningsverklaring ex art. 6:127 BW. Op haar beurt heeft uw cliënte geen aanspraak gemaakt op een weigeringsgrond ingevolge art. 6:132 BW. Dat wekt echter geen verbazing omdat uw cliënte daarover niet beschikte.





29. Opgewekt vertrouwen

Onjuist en volstrekt onbegrijpelijk is uw stelling dat uw cliënte bij cliënte niet het gerechtvaardigd vertrouwen heeft gewekt dat zij de tijdens de schuldsanering berekende rente zou terugbetalen dan wel verrekenen met de door uw cliënte gestelde achterstand in betaling van de hypotheekrente. Uit uw stelling blijkt dat u de brief van 8 oktober 2019 van cliënte aan de heer A. van Dongen (hoofd van de afd. Specialistenteam Center of Expertise Collections van uw cliënte) niet hebt gelezen, laat staan bestudeerd. In die brief wordt onder het kopje Gerechtvaardigd vertrouwen, onder a) t/m i) uitgebreid en zeer goed onderbouwd en onomstotelijk bewezen dat dat vertrouwen wel degelijk is gewekt. Het verder op bladzijde 4 van die brief gestelde is eveneens van groot belang in dezen.

30. In mijn brief van 18 maart 2020 heb ik onder punt 11 wederom gewezen op voornoemde brief van 8 oktober 2019 en de strekking daarvan.

Het "verweer" van uw cliënte in haar e-mail van 30 oktober 2019 tegenover het overtuigende bewijs van cliënte is slechts dat zij dat vertrouwen niet heeft gewekt omdat zij steeds alleen zou hebben aangegeven dat zij de zaak zou onderzoeken. Dit is een merkwaardige opmerking gezien hetgeen allemaal is gesteld en bewezen in laatstgenoemde brief van cliënte, die, zoals besproken met de heer Stam, was gericht aan de heer A. van Dongen van uw cliënte (hoofd van de afdeling). De heer van Dongen heeft zich kennelijk nergens mee bemoeid, hetgeen te denken geeft.

31. Ten slotte deel ik u mee, dat mijn cliënte voornemens is om een kort geding te beginnen om toekenning van de vordering tot betaling van genoemde € 44.899,71 (plus rente) inzake de onverschuldigde betaling van dat bedrag te verkrijgen. Zij benodigt het geld zeer dringend omdat zij haar woning, waaraan reeds meerdere jaren bij gebrek aan geld geen onderhoud is verricht, voor verder verval wenst te behoeden door derden in te schakelen om de benodigde werkzaamheden in huis en tuin door derden tegen betaling te laten verrichten.

Van verrekening kan thans geen sprake meer zijn. Verrekening met de vermeend achterstallige hypotheekrente is wel aan de orde geweest in de contacten van mijn cliënte met uw cliënte, waarbij uw cliënte deze optie heeft genoemd. Mijn cliënte heeft die mogelijkheid toen niet definitief afgewezen omdat zij begreep dat de zaak dan op zeer korte termijn kon worden opgelost. Dit met de achterliggende gedachte, dat de beweerdelijke achterstallige hypotheekrente slechts ca. een vierde betrof van het door ING verschuldigde bedrag en er zodoende toch nog een aanzienlijk bedrag op haar rekening zou worden overgemaakt. Ook was zij voornemens het verrekenende bedrag in een later stadium terug te vorderen op grond van de "art. 6:131 BW e.v. kwestie".

Zoals uit het vorenstaande volgt is van tekortkomingen van cliënte jegens uw cliënte geen sprake. Gelet op de termijn die u hebt gesteld in uw e-mail van 1 april jl. houdt cliënte uw cliënte in ieder geval aan haar toezegging dat zij het veilingtraject niet in gang zet voor 1 december 2020.

Met vriendelijke groet,  
Van Zutphen Kant Hollema advocaten



D.P. Kant